

FALUSI MÁRTON

Óda az irodalom fekete prófétáihoz

*Elkezenék egy felszabadultabbat, mély lélegzetet
a nehezen kialakított versek után, de ha záporokra csomózott
varjaink most kioldódnak, a város meglazult szájú szájját
ki rántja össze? Ugyan ki, ha fanyalgok én is az élővilág
nagyívű próbálkozásain: egy kicsit utállak, egy kicsit szeretlek végre,
de anélkül, hogy ellenkezőtököt vallanám?*

*Ti már biztosan nem. Ragályos zsúfoltságban
ropogtatjátok csontjaitokat, mintha ez a szürkület
csupán a fák gyepre hányt pulóvereit nyújtaná ki,
de az elaszott vénék sárga bőrét soha.
Nincs mitől félnetek, képpontokig közelítve a borzalomra
belevakultok inkább rikító részleteibe,
fogalmi zökkenőkön tetszelegtek, mert semmit se mertek
eldarálni egy szuszra. A lüktető erek helyett marionett-babákról letépett
zsinetekkel bizsergetnétek húsomat – de ebből nem esztek!:
gőzölgő asszonyi ágyék rogyasszon, táncoltasson,
párátoktól pedig aléljanak csak Árkádia rőfögő orrlíkai!*

*Mi vagyok én, hogy megértsem még ezt is?
Zsarnoki zsargonra rá nem áll a szám, hiába venné
nevére dicsőségeitek: az éjt nappallá csattogó égbolt-protézis,
pillantásomat hiába futtatjátok ablaktalan elmétekre,
mint a repkényt. Hantokról hantáztok, de lerázzátok
a falakon átsuhanó fekete holtak terhét magatokról,
hát tudjátok meg: miattatok kell sietősre fognom a fájdalmat,
szabadon hagyott sóhajok helyére
be ne nyomakodjon megkönnyebbülés!*

*Ellenetek vétkezem, túlóltözött didergők ellen,
kik szoláriumba járatjátok a gondolatot,
majd strófákat vennétek fölé rétegesen.
Élére vasalt huzatban feszítetek a végítélet előtt,
ráncaiknál összefogott kéziratcsoknyákat visz a szél,
és engem akasztotok, Uramisten, a plasztikhattyúi poézis fogására,
a mondatok kifutóin is mintha engem mutogatnátok!*

*Ám díszleteitek közt alig ismerek magamra,
mert a megtisztulás kizárólag ritmizálható:
— — — írásjelek üstdobcsöndjében — — —,
lélegzetvételekkel csipve, suhintva tartom
pőre hátsóitok vesszőfutását.*